

NAGYON CSENDES ÉJ...

Nézem, hogy tűnnek el a csillagok
a csiklandós vajdasági
égről.
Hús szellő botladozik az
ösvénytelen cserjék között,
ahogy hazafelé tart?!...

Tágranyitom a szemem,
markomból kieresztem
a csendet az éjszakának...
És a hullám a parthoz
álmodja magát;
csendesesen, csobogósan...

Maroknyi a csend és mégis milyen
megértő — csak hallgat, s
a fák rügyén szunnyad és
a tavasz felébreszti!...

VÁGYAK

Egyedül megyek a tavaszt-sejtő
fák között, s úgy érzem;
mellettem haladsz és a
lépteink kirügyeznek...

S amikor néha együtt vagyunk,
önmagamat érzem benned:
És szemedben fényt kap az éj,
s nem lesz oly sötét
körülöttem minden...